

Τοῦ ἡλίου ὁ κύκλος ἄνεμος, τοῦ φεγγαρίου χειμῶνας
(ὁ περὶ τὸν ἡλίου κύκλος προσηνύει ἄνεμον, ὁ δὲ περὶ
τὴν σελήνην βροχήν) Πελοπν. (Μεσσ.) || *Ἀσμ.

*Ἀκου τ' ἀνέμου τί λαλεῖ καὶ τοῦ βορρᾶ τί λέει,
μὲ τὰ λαγγάδια μάχεται, μὲ τὰ 'ουνὰ μαλῶνει
('ουνὰ = βουνὰ) Κάρπ.

Τ' ἀστεράκια 'ποπάνω μὲ βλέπουνε
τσαὶ μ' *ὁ φέγγο κρυφίζουν 'νωμένα
τσαὶ γελοῦν τσαὶ μοῦ λένουν, 'ς τὸν ἄνεμο
τὰ τραβούδια ἐμβολεῖς, εἶναι χαμένα

(*ὁ = τό, κρυφίζουν = τρεμοφέγγουν, ἐμβολεῖς = ἐμβάλλεις,
λέγεις) Καλημ. β) Μεταφ. ὁ διάβολος (ἡ σημ. ἐκ τῆς
προλήψεως ὅτι τὸν ἰσχυρὸν ἄνεμον προκαλεῖ δαιμονική τις
δύναμις) Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Ζάκ. *Ἡπ. Θεσσ.
Καππ. (*Ἀνακ. Σινασσ.) Κάσ. Κρήτ. Κυδων. Κύθν. Λέσβ.
Λευκ. Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημη-
τσάν. Λακων. κ. ἄ.) Σίφν. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.) Σῦρ.
Τσακων. Χίος — ΚΧατζοπ. Πύργ. *Ἀκροπότ. 9: Τί ἄνεμος
ἄνθρωπος εἶν' αὐτός; (πολυμήχανος) Κύθν. Εἴντ' ἄνεμος
εἶν' αὐτός; Σίφν. Τί ἄνεμο κάνετε ἔτσι; *Ἡπ. Τί ἄνεμο
ἔγινε; Κάσ. Λακων. Ποῦ 'ς τὸν ἄνεμο ἤσουν; Κάσ. Σῦρ.
Μι μαύρισι τὰ σ' κώτια μ' ἡ -ῖ- ἄνιμους ἡ μαῦρους Κυδων.
|| Φρ. Νὰ σὲ πάρ' ὁ ἄνεμος! Βιθυν. Ζάκ. Λευκ. Νὰ πάρ' ὁ
ἄνεμος τὴν ψυχὴν σου! Δημητσάν. Νε ἄρη ὁ ἄνεμος! (νὰ τὸν
πάρῃ κτλ.) Τσακων. *Ἀς πάη - πῆγαινε 'ς τὸν ἄνεμο! Ζάκ.
*Ἡπ. Κύθν. Λακων. Λευκ. Χίος *Ἄνεμος, νιέ! (νὰ χαθῇς
ἀπεμπρός μου!) Ἀρκαδ. Μωρὲ ἀνέμου παλαιόπραμα, ἀνέμου
νέκρα! Βούρβουρ. Πῆγαινε κατ' ἀνέμου κόλο! Λακων.
Πῆγινι 'ς τ' ἀνέμ' τ' μάννα! *Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. Κατ' ἀνέ-
μου μάννα! *Ἡπ. *Ἄνεμος τρίς! (τρὶς νὰ σὲ πάρῃ ὁ διά-
βολος!) Ζάκ. Πῆε 'ς τὸν ἄνεμο! Σίφν. Τὸν πῆρι ἡ -ῖ- ἄνι-
μους! Λέσβ. *Ἐφαγα τὸν ἄνεμο (πολὺ) Πελοπν. Τ' ἀνέμου
γῖος (ἐπὶ φαύλου καὶ πονηροῦ) Φιλιπούπ. Τ' ἀνέμ' ἡ
κλιέρα (συνών. τῇ προηγουμένη) Σκῦρ. Παλαβειὰ κατὰ
τ' ἀνέμ' τ' μάννα ἡ παλαβειὰ τοῦν ἀνέμ' (παλαβὴ ἔντελως)
Θεσσ. Γυφτιά τοῦν ἀνέμ' (ἐπὶ πολυμελοῦς καὶ ρυπαρᾶς οἰκο-
γενείας) αὐτόθ. *Ὁ ἄνεμος ἔχει πολλὰ ποδάρια (ἐπὶ ἀπροσδο-
κῆτων δυσχερειῶν) ΚΧατζοπ. ἔνθ' ἄν. 2) *Ἀποφύσημα
τῶν ἐντέρων ἐξερχόμενον ἄνευ κρότου Εὔβ. (Αὐλωνάρ.)
Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) — Λεξ. Δημητρ.: Βρόμησε τὸν
τόπο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους του Λεξ. Δημητρ. Σύρω ἄνεμον
(πέρδομαι ὑποκώφως) Τραπ. || Παροιμ. φρ. Χωρὶς ἄνεμον
ἀνεμίσκεται (ἐπὶ τοῦ ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς φλυαροῦντος ἢ
ὠφελουμένου ἢ ἐπὶ ἀκαίρου πράγματος) Κερασ. || Αἰνιγμ.

*Ἀντερό 'ναι τὸ δοξάρι, | ἄνεμος τὸ σαγιττάρι,
τὴ φτέρνα σημαδεύγει | τσαὶ τὴ μύτι σου γυρεύγει

(ἡ πορδὴ) Αὐλωνάρ. Συνών. φύσημα. β) *Ἀέρια τῆς
κοιλίας Νάξ. (*Ἀπύρανθ.): Τὸ πρῆξιμο 'φτὸ τζῆ κοιλιάς
ὅλον ἄνεμος εἶναι. 3) Ρευματισμός ἢ νευραλγία ἡ ἐν
γένει πόνος ἐκ ψύξεως προερχόμενος Α.Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
*Ἄνεμον ἔχω 'ς τὰ ποδάριά μ' Τραπ. *Ἄνεμος ἐσῆβεν 'ς σὸ
σκούλι μ' (εἰς τὸν γόμφον μου) Κερασ. *Ἄνεμος ἐν' τῇ
ποδαρί μ' (ρευματισμός εἶναι ὅτι ἔχει τὸ πόδι μου)
Κοτύωρ. Τὸ δέρι μ' ἔδ' ἄνεμον Χαλδ. Συνών. ἀνεμικὰ
(ἰδ. ἀνεμικός Β 6), ρεματισμός.

*Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.), ἐπών.
Πόντ. (Κερασ.)

άνεμοσειρά ἡ, ἰδ. ἀνεμο- 1.

άνεμοσίφουννας ὁ, Πελοπν. (Οἶν.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σίφουννας.

*Ἀνεμοστρόβιλος: Πῆρεν ἕνας ἀνεμοσίφουννας. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικός Β 1.

άνεμοσίφουννο τό, Πελοπν. (Οἶν.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σιφούννι.

*Ἀνεμοσίφουννας, ὁ ἰδ.

άνεμόσκαλα ἡ, σύνηθ. ἀνιμόσκαλα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σκάλα.

1) *Ἡ ἐξωτερικὴ κινητὴ κλίμαξ τῶν πλοίων ἐκ σχοι-
νίων κατασκευαζομένη καὶ γενικώτερον πᾶσα κλίμαξ
δυναμένη νὰ μετακινηθῇ σύνηθ.: Σὰν ἀνεμόσκαλα εἶναι
(ἐπὶ ἀνθρώπου ὑψηλοῦ) Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Συνών. ἀναβά-
θρα 2. 2) Κατ' ἐπέκτ., ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστή-
ματος, πάντοτε σκωπτικῶς Κρήτ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.): *Ἀδε-
μωρὴ ἀνεμόσκαλα!

άνεμοσκάλουννο τό, Πελοπν. (Μάν.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σκαλόννι.

Πλάξ ἐντειχιζομένη εἰς τὴν ἱκανῶς ὑπερέχουσαν τοῦ
ἐδάφους βάσιν κλίμακος αὐλῆς καὶ χρησιμοποιοῦμένη ὡς
βαθμὶς ἀνόδου τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ζώων,
οἷον τῶν χοίρων.

άνεμοσκονίζω Κύθν. Νάξ. (*Ἀπύρανθ. κ. ἄ.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σκόνι.

1) Σκορπίζω τι ὡς ὁ ἄνεμος τὸν κονιορτὸν ἔνθ' ἄν.:
*Ἡ μυῖα 'πιασε δὲ μουλάρι κ' ἐκόδευγε ν' ἀνεμοσκονίσῃ τὸ
φορτίο *Ἀπύρανθ. *Ἐπαδρόνισα δὴ θνατέρα κ' ἤρθεν ὁ *ἀθρὸς
κ' ἐνεμοσκόνισέ τζ' ἀπομείσ' 'ς τὸ σπῖτι δῶνε (*ἀθρὸς = γαμ-
βρὸς) αὐτόθ. Ρακὴ ἀνεμοσκονισμένη. Συνών. ἀνεμοσκορ-
πίζω 1. 2) Μέσ. ἐξαφανίζομαι Νάξ.: *Ἡπῆαινε 'ς τὸ μάο
κ' ἡκαμένη μάγια ν' ἀνεμοσκοπιστῇ τὸ παιδί (ἐκ παραμυθ.)

άνεμοσκορπιδία τά, Λεξ. Πρω.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεμοσκορπίζω.

Πράγματα παρασυρόμενα καὶ διασκορπιζόμενα ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου.

άνεμοσκορπίζω πολλαχ. ἀνιμουσκορπίζου πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ. ἀνεμοσκορπῶ Κύθν. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων.)
— Λεξ. Πρω.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. σκορπίζω.

1) *Ἀνεμοσκορπίζω 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Ἀπὸ τότε τοῦ
Θεοῦ ἡ κατάρα ἐμπῆκε 'ς ἐκεῖνο τὸ σπῖτι καὶ τὸ ἀνεμοσκόρ-
πισε, ἐγενήκαν ὅλοι μαλλιά κουβάρια κὶ ἀπὸ τ' ἀδέρφη οὗ ἕνας
βρίσκειται ἀποκάτω ἀπὸ τῇ γῆς καὶ ὁ ἄλλος κλειστός μέσα
'ς τὴ φυλακὴ ΚΘεοτόκ. Κατάδ. 38. *Ἀνεμοσκορπίστηνα ἕνας
ἐπὰ κὶ ἄλλος ἐκεῖ Πελοπν. (Μάν.) *Ἐκεῖ νὰ φάς, ἐκεῖ νὰ
πῆς, ἐκεῖ ν' ἀνεμοσκορπιστῇς! (ἐξ ἐπιδ. κατὰ νοσήματος)
Κέρκ. || *Ἀσμ.

Τοὺς κρούει μία κανονεᾶ | κὶ ὅλους τοὺς ἀνεμοσκορπᾶ
Λακων.

Κὶ ὁ Χάρως ἐξανάφανε, τοὺς ἀνεμοσκορπάει

Γορτυν. β) Κατασωτεύω, σπαταλῶ Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνε-
μοσκόρπισε τὴν προῖκα του. Συνών. ἀνεμοστροβιλίζω 2.

2) Μέσ. φεύγω δρομαίως, γίνομαι ἄφαντος *Ἀνδρ.
Κέρκ. Σύμ. — Λεξ. Αἰν.

άνεμοσκόρπισμα τό, σύνηθ. ἀνιμουσκόρπισμα πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀνεμοσκόρπημα Κύθν.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεμοσκορπίζω, παρ' ὁ καὶ ἀνεμο-
σκορπῶ, ὅθεν τὸ ἀνεμοσκόρπημα.

Κατὰ πληθ., τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εὐκόλως διασκορπιζό-
μενα πράγματα, οἷον ἄχυρα κττ.: Παροιμ. φρ. *Ἀνεμομα-
ζώματα ἀνεμοσκόρπισματα (τὰ ἀδίκως συναχθέντα πλοῦτη
δὲν εἶναι σταθερά). Πβ. ἀνεμομάδεμα.